

jezése után ő is lelkipásztori asszisztensként szeretne dolgozni és szolgálni", vallott a hivatásról a megkérdezett vezetőségi tag.

A szentmisék előkészítése (liturgia-kör) ugyancsak a plébános vezetésével történik, ilyenkor hallatlan erőforrásokra bukkanunk a Szentírás és az evangéliumi szakaszok elemzésével és átélmélkedésével.

„Végül örvendetes az is – zárta le gondolatsorát M. Morgenbesser – hogy személyes problémáinkkal is bizalommal fordulhatunk plébánosunkhoz.” Amikor őt hallom, arra gondolok, hogy igenis él az egyház, s élni is fog, csak engedjünk cselekvési teret benne minél több örömteli embernek.

Hangyamunka

Reálisan térképeztük fel működési lehetőségeinket, s ennek megfelelően osztottuk be a munkaköröket. Részben ezzel magyarázható, hogy mindegyikünk eredményesen dolgozik saját működési területén. Természetesen segítünk egymásnak mindenben, hiszen olyan az életünk, mint egy családé: teljes odaadással egymásért. Az a csodálatos, hogy egymáshoz is bizalommal fordulhatunk mindenkor és bármilyen problémával.

Az egyházközség élete hangyamunkát igényel: aprólékos, szívós munkát, amely – ha kévsé is – de eredménnyel jár. Amit elkezdtünk, szeretnénk véghez is vinni, s a „feladni” szót töröltük a szótárunkból.

A lakótelep kilencezer emberéből 600–800-at már áthatott a „lelkes öröm”. S ami a legnagyobb örömmel tölti el: egyházközségünknek majdnem fele fiatalokból áll (7–20 év között). Az eredmény azt bizonyítja, hogy a munka orosz-lánrészét helyes volt lelkipásztori kisegítőkre bízni. S talán még egy titka van eredményeinknek: a négy kisegítő közül három – nő!

Az egyházközség jelenleg az egész lakótelep egészséges kovásza. Így csak idő kérdése, hogy ez az egészséges egyházi közösség mikor állapítja meg: „Kicsi nekünk ez a templom, építsünk nagyobbat! S hozzá a második, még nagyobb plébániaközpontot . . .”

Papp György

LEVELESLÁDÁNKBÓL

Négy és fél évig a Vila Anastácio (São Paulo) plébánia pasztorációs munkáját láttam el. Visszagondolva szülőfalumra, látom mennyivel családiasabb és éppen ezért hatékonyabb, gyümölcsözőbb lehetett akkor a magyar falu plébánosának az élete. Gyakran egy plébános 30–40 évig is megmaradt hívei között. A falu lakosságának nagy részét ő eskette, keresztelte, formálta lelkileg, erkölcsi életében. Mindenkit gyermekének, testvérének, barátjának tekinthetett. Itt Brazíliában egy plébános élete egészen más. Vegyük csak a Vila Anastácio plébániát. Otthoni, magyar stílusban indult. Az egész emigrált magyarság papja körül tömörült. A jó Szelecz Arnold atya, Szent Pál apostol szavait idézve, mindenkinek mindene lett.

Régen a legtöbb ember, aki egyik faluban vagy városban megszületett, ott is élte le az életét. São Paulo a világ második leggyorsabban fejlődő városa. Vagyis rengeteg ember özönlük be az ország különböző részéről. Részesedni akarnak São Paulo fejlett ipara és kereskedelme által nyújtott magasabb életszínvonal „áldásaiban”. A város

azonban itt csakis azokat részesíti előnyben, csak azoknak kínálja fel a „bőség szarúját”, akik szakmájukkal, vagy bármilyen más természetű fizikai, vagy szellemi képességeikkel hozzájárulnak az ipar és technika akadályt nem ismerő fejlődéséhez, rohanásához. A bevándorlók nagy része azonban írni, olvasni sem tud. Ezek azután a város peremére szorulnak, tengetik életüket a „favelákban”, a nyomortelepeken. Kétségtelen, hogy vannak, akik megragadják a lehetőségeket; s az ilyenek még a favelai viszonyok ellenére is gyorsan felemelkednek, s a középosztályba sorakoznak. De ez csak egy nagyon kis százalék.

Ezek a körülmények az Anastácio magyarlakta településre sem voltak hatástalanok. A magyarjaink is hamar észrevették, hogy az adott helyzetnél sokkal jobb életkörülményeket is teremthetnek szorgalmas munkával. Harminc, negyven év elég volt ahhoz, hogy teljesen megváltozzék a magyar templom plébániái élete. Legalább 90 %-a elköltözött más területre. A 10 %, amely megmaradt, csak az öreg szülők, akik ragaszkodtak sok küzdelemmel felépített házukhoz. Nagyrészüik azonban már kezd kihalni. Így hát — bár még fenntartjuk a magyar misét — Vila Anastácio plébániánkat átadtuk az egyházmegyének.

Az itteni plébánosok legnagyobb nehézsége — tapasztalataim alapján — az, hogy a plébániák területén élő hívek, családok legtöbbje olyan, mint a figurák a sakktáblán. Maga az élet a legnagyobb sakkmester, amely vonzó-taszító energiáival (szenvedély, hírnév, becsvágy, munkalehetőség) gyakori helyváltoztatásra kényszeríti érzékeny, könnyen mozgásba hozható, élő figuráit.

„No povo em peregrinação constante”, — az állandóan úton lévő nép számára nehéz felállítani normákat, amelyek alapját képezhetnék a lelki, erkölcsi kibontakozásnak, megszilárdulásnak. Mi is megkezdtük például az „encontro de casais” (a családok találkozója) mozgalmat. De két-három év alatt teljesen kicserélődött a plébánia összetétele. A régiiek elköltöztek, újak jöttek. Az állandó újakezdés köti le — nemcsak itte, de más városokban is — a plébános legtöbb energiáját. Kezdtünk egy bérmlási tanfolyamot is. Összehívtam a plébánia felelős személyeit, felosztottuk a szerepeket. A tanfolyam fél évig tartott. Vasárnap délutánonként hívtuk össze a bérmlásra készülőket. Négyen vezettük. Minden vasárnap tehát más-más tartotta az előadást. Alig kezdtük el, észrevettem, hogy csaknem egyedül maradtam. Az egyik felelős elköltözött, a másik megbetegedett, a harmadiknak elment a kedve.

Természetesen a felsoroltak ellenére sem hátrálhatunk meg az Isten szolgálatában. Hiszen nem az eredmény a fontos, hanem a hivatásunkkal járó munka, szolgálat hűséges teljesítése, melyben kell, hogy megtapasztaljuk, szüntelen érezzük az Úr Jézus ajkán elhangzott igazságokat: „Nálam nélkül semmit sem tehetek” . . . „A kehelyből, amelyből én iszom, ti is inni fogtok” . . . Tudatosítani kell tehát önmagunkban, hogy a pap életében a szenvedés nem lesújt, hanem megtisztít és fölemel; Krisztus szenvedésének kiegészítése. Meghívás, hogy az ő keresztjében való részesedéssel lehessünk részesei dicsőségének is. (K. E.)

+

Habár kissé megkésve, de mégis megpróbálom, — inkább kis apró eseményekkel mintsem hosszú elbeszéléssel — elküldeni a kegyelem egy kis szikráját élményünkről.

Calcuttai Teréz anya kapott nálunk egy nagyon szép faragott fakeresztet ezzel a felírással: szomjúhozom. Amikor kézbe vette, határtalan bensőséggel megcsókolta. Megemlítette, hogy calcuttai anyaházukban is van a kápolnában egy ilyen feliratú nagy kereszt, és sokat imádkoznak a kereszt előtt.

Bár tudnánk mindannyian ettől a törekeny kis „asszonytól” megtanulni, hogy minden keresztet ilyen lelküllettel fogadjunk! Megcsókolni a kereszteteket! Ki tudja, kinek milyen keresztje van? Nem csupán viselni, hordani, hanem megcsókolni! Értjük ezt? Tudjuk, hogy a kereszt által támadt üdvösségünk, mégis mennyire irtóznak minden szenvedéstől. Számomra nagy tanulság Teréz anya hódolata, mert ebben éreztem meg a szenvedés misztériumának mélységét. Ő, aki annyi fájdalmat ismer és tapasztal,

nem lázad, nem okoskodik, hanem megcsókolja a keresztet, elfogadja a szenvedést a maga és mások életében is. Kereszténységünk egyik legalapvetőbb követelménye ez.

„Jézusom, köszönöm neked az örömet, amelyben részesítettél Teréz anyánk által. Úgy érzem, a mennyország egy kis darabja most itt van a földön. Kérlek, segíts bennünket is, hogy tanúságot tegyünk Rólad ebben a világban!” — imádkozta egyik növérünk.

Mi által lett köztünk „mennyország”? — gondolkoztam a fohász hallatán. (Miért mentetek ki a pusztába? Mit akartok látni?) A történelem ismétlődik. Mindig ugyanaz a helyzet, mert emberek vagyunk. A szívüket azok nyerik meg, a mennyországot azok varázsolják közeink, akik Isten kiválasztottjai, s akiket nem e világ tölt be, hanem Jézus országa. És én lehozom a mennyország egy kis darabját a földre létemmel? Milyen nagy lecke ez! Tanulgassuk együtt!

Éppen azért, mert ilyen nagy öröm áradt szét mindenhol, amerre csak járt, özönlöttek nyomában az emberek. Hogyan is kell ilyenkor viselkedni? Elmondom. Nem hallomásból tudom; én magam voltam szemtanúja, s azért adom tovább, hogy okuljunk belőle. Egy névjegykártyát nyomtak a kezembe a következő megjegyzéssel: Indiából van itt egy pap, szeretne Teréz anyával találkozni, s azt mondja, személyesen ismeri őt. A kérést továbbítottam, de várni kellett, hiszen sokan akartak legalább egy percre bemenni hozzá. Végül úgy oldottuk meg, hogy Teréz anya jött ki az udvarra a vára-kozókhöz, s szólt néhány szót hozzájuk. A hindu pap azonnal ott termett mellette. Nagy örömmel köszöntötték egymást. Tekintetük, mozdulataik egymás iránti mély tisztelőkről tanúskodtak. Teréz anya hívta, hogy jöjjen be, de ez az úr hallatlan eleganciával hajolt meg, és ezt mondotta: Nem, nem, elég volt, hogy láthattam Őnt, ezért is köszönet és hála.

S alighogy visszatértünk a szobába, egy nem éppen fiatal úr kopogtatás nélkül, mint egy kamasz, berontott, s kiáltotta: Látni akarom, beszélnem kell vele! Igen, igen, nem megyek el innen, amíg be nem jutok hozzá! (Teréz anya a belső helyiségben volt és hivatalos ügyeket intézett.) Az úr végülis kierőszakolta a találkozást — üres fecsegésre. Kiderült, katolikus pap az illető. S micsoda különbség a két pap magatartása és viselkedése között!

De hogyan viselkedem én az életben? — tettem föl a kérdést magamban. Mert amiről én azt hiszem, hogy jó és szükséges, az mások számára esetleg rossz is lehet és megbotránkoztató. Önzésemmel háttérbe szoríthatok másokat. Lelki érettségre kell eljutnunk mindannyiunknak!

Megkérdeztem Teréz anyától, hogyan győzi ennyi derével, hisz mindig szenvedők között jár. Én — csillant fel a szeme —, én ne bírnám? Jézus él bennem és a szenvedőkben, így mindig és mindenütt Jézusban vagyok. Nem én cselekszem, nem, nem! Ezt Ő viszi végbe! Ő, tudom, hogy Ő! Ez olyan egyszerű, — tette hozzá mélyszégyenlázattal.

Talán ennyi elég is ízelítőnek, hiszen az újságok eleget írtak erről az eseményről. Igen, hazánkban járt a XX. század egyik legnagyobb embere. Áldott legyen érte az Úr! (Budapestről)

Az Éneklő Egyház című népénektárról szívesen olvastam a Szolgálat ismertetését és bírálatát (70. sz.). Lényegében egyetértek a bírálattal, főleg annak a szövegekre vonatkozó részével.

Meggyőződésem szerint zenei oldalról az énektár kimagaslóan értékes mű, s a Szolgálat hozzászólását e tekintetben szeretném két ponton kiegészíteni.

Igaz, hogy az Olvasmányok utáni válaszos zsoltárhoz egyetlen dallamot ajánl a mű egész évre (466. o.) — csak a húsvéti időben van más dallama —, de ez az egyetlen dallam olyan nagyszerű zenei mű, hogy egymaga is tökéletesen betölti szerepét. Kiválósága a prefáció dallam értékszintjéhez hasonlítható: mindenkedő páratlan kifejező erejű, időfeletti, meg nem unható, minden liturgikus alkalommal helytálló, s ezért ke-

rült bele ez a rezponzorium dallam még az új temetési szertartás első változatába is. A XV. századi pozsonyi Antifonáléból búvárkodták a felszínre. Igazi drágagyöngye az új Énektárnak. Előnye még, hogy egy éves elosztású a szöveganyaga. Nem túl kevés — mint a Hozsanna függelékében levő —, és nem túl sok, mint az ABC Olvasmánykönyvekben. Rövid, 1–2 versből áll, könnyen elsajátítható. És nagy művészi erővel emeli fel a lelket Istenhez.

A másik a „magyar gregorián”. Ezeket az „igazán könnyű”, igen értékes antifónákat miért ne énekelhetné a kar vagy a szköla — és vezetésükkel majd a hívek is — a magyar liturgia igen nagy gazdagodására? Amíg a pap Krisztus vérét magához veszi, már énekelhető a Communio vers. Utána még jut idő az áldoztatás alatt és hálaadás-kor a szentségi népénekekre. Igaza van a bírálóknak, hogy az „Éneklő Egyházat” nem szívesen hozzák a hívek templomba. Az új népénekek bevezetésének igen nagy akadály, hogy az énekszövegek — egyébként észszerű — módosítása miatt a drága és terjedelmes könyvből nem lehet együtt énekelni a Hozsannából éneklő hívekkel. A híveket ez rendkívül felkavarja. Megoldás lenne, úgy vélem, a műnek egy praktikus kiadása. Két vagy három kötetben kellene kiadni az 1500 lapos anyagot. Egyet a nép számára, egyet az énekaroknak és esetleg egyes családi ima- és hittankönyveknek. A népnek szóló kötetbe talán be lehetne iktatni az SZVU-ból átvett szövegeknek régi és a módosított új változatát is. Így megnyílna az út a reform bevezetésére, amely annyira kívánatos. (Vidéki lelkipásztor)

— Az új magyar katolikus Népelektárnak (Éneklő Egyház) szűkebb és tágabb munkatársi köre jóleső örömmel olvashatta a mű első külföldi visszhangját, P. Galambos Irenaeus OSB. elismerő recenzióját. Ha most néhány ellenvetésére reflektálunk, ez nem a vitakozás, hanem egyes részleteket illető pontosabb információ kedvéért történik. Mindenekelőtt két körülményre szeretnénk felhívni a recenzens és az olvasók figyelmét:

1. Egy ilyesfajta könyv mindig kompromisszum eredménye: a bizottság ellentétes külső hatások alatt dolgozik, a tagjainak véleménye is sokszor megoszlik. Hogy két példát mondjunk: egyesek éppen a recenzens által melegen méltatott Kájoni-énekeket bírálták, mások a Szent Vagy Uram-ból átvett énekek „neobarokk” szövegéhez ragaszkodtak betűszerint. (Egyébként a Püspöki Kar kifejezett kívánsága volt, hogy ezeken az énekeken a lehető legkevesebb változtatás essék.)

2. Bármily sokoldalú a könyv, néhány kiegészítő füzetre még szükség lenne. Egyik a szkölákat szövelgálná: változatosabb liturgikus énekananyagot kínálna nekik. Egy másik füzete a helyi színezetű népi áhítatot táplálná, s ebben kaphatnának helyet a hiányolt búcsújáró énekek is. Szükség lenne egy gyermek-énekes-könyvre is, bár véleményünk szerint annak nem annyira speciális gyermek-énekeket kellene nyújtania, mint inkább egy korosztályhoz szabott válogatást a „nagy könyvből” — s éppen a pasztorális ok miatt: nagyon is szükségünk van arra a néhány fogékony gyermekre ahhoz, hogy a bérmlás életkoráig jutva a gyermek a katolikus közösség énekkincsének legalább központi részét elsajátítsa.

A közölt liturgikus (tehát az egyház liturgikus könyveiből vett szövegekre készült) énekeket nem a szkölának, hanem a népnek szánja az énektár. Ezért valóban „igen könnyű a dallamuk”, ahogy a recenzens is elismeri. Az Introitusok és Communiók természetesen nem akarják kiszorítani a népénekeket (értsd: strófás népénekeket), hiszen marad hely a szentmisében bőséggel azok számára is, de egy plébánia vasárnaponkénti 4–5 miséjének többféle igény szerint kell differenciálódnia. Arról van itt szó, hogy tegyünk egy lépést a Zsinat Liturgikus Konstitúciójában megfogalmazott kívánság teljesítésére, arra tudnillik, hogy „az énekek szövegét elsősorban a Szent-írásból és a liturgikus könyvekből kell venni”. Ezek az énekek a híveknek előrelépési lehetőséget adnak, s ez ma már nem pusztán álom, hanem számos templomban bizonyított, csupán némi munkát és tördődést igénylő út: a nép képe s a gregorián típus-dallamok felhasználásával bekapcsolódni a biblikus-liturgikus éneklésbe is.

Az olvasmányok közötti énekeket illetően egyetértünk a recenzióval (például a népének-törmelékek elvetésében, de hát ez rögtön jó példa az elkerülhetetlen kompromisszumokra). Legföljebb annyit jegyzünk meg itt, hogy az egyéves rezonanzium-sorozat a változó szövegek, a változatos formai arányok és a kétrészes dallam harmóniája miatt — könnyűsége ellenére — mindig frissen hat, frissebbnek, mint „papírról képzelni” és mindenesetre frissebbnek, mint a pusztai szoltárdallamon történő recitáció, mely világszerte elterjedt. Ez persze nem zárja ki, hogy a szókák igényesebb énekanyaggal gazdagítsák tovább az olvasmányközi éneket, saját könyvüket használva.

Még néhány apróság. A kötetben nem egy műfordító dolgozott (többen név szerint is jelezve vannak), ám sokan névtelenek kívántak maradni, vagy a bizottságban működtek közre, s munkájukra csupán a „Szöveg: új” megjegyzés utal. A bizottság többségi álláspontja az volt, hogy élő zeneszerzők népénekei — ha ilyenek vannak — liturgiai, művészi és gyakorlati szempontból állják ki az idő próbáját, s egy következő kiadásban kapjanak helyet.

A könyv tényleg vastag, olyan vastag, mint szüleink, nagyszüleink „kapcsos” imakönyve volt, csak közelebbi szövegekkel, sokkal könnyebb. Baj ez? Mi reméljük, hogy a nép megszereti, magával viszi az istentiszteletre, s újból rászokik az imakönyv használatára. Egyik szerzetes gimnáziumunk diákjai kirándulni voltak nemrégiben, a könyv nem volt kötelező, mégis a Népeinktől mindegyikük hátizsákjában ott volt . . .

Végül egy sommás tételre sommás felelet: véleményünk szerint az Eneklő Egyház nagyon is tükrözi a Szent Zsinat lelki ihletését, ha nem is úgy, ahogyan sokan rá hivatkoznak, de úgy talán igen, ahogyan a Szinódus értelmezte: a liturgiába mint misztériumba és mint természetfeletti valóságba kívánja bevezetni a katolikus híveket. (Budapesti karnagy)

Közönséges ősz eleji nap volt, amikor vonatunk begördült a lourdes-i pályaudvarra. A nagy nyári utazási láznak már vége. Lärmás, vidám turisták helyett másfajta vonatok érkeznek. Ablakaikon vöröskereszt, utasaik betegeket. A legnagyobb rendben sorakoznak a vagonok elé a betegszállító autók, tolokocsik, hordágyak, amelyeket önkéntes betegszállítók gurítanak a kijelölt szállodákba. Energiahordozó benzinük a szeretet. Ezek az önkéntesek 3—3 hetet vállalnak ingyen a Szűz Anya szolgálóiként ismeretlen beteg embertársaikért.

Mi nem szervezett csoporttal jöttünk, csak ketten voltunk. Elfogódottan kopogtunk be a Cité secur St. Pierre, a zarándok központba. 4 napig a szeretet és szolgálat városának polgárai lehettünk. A hegyoldalon, mint madárfészkek kapaszkodnak meg a kis különálló zarándokházak, amelyek egyikében mi is otthonra találtunk. Rövid útbaigazítás után megismerkedtünk a Cité rendjével, lakóival. Kitárgaltak a határok: Európa, Ázsia, Afrika adott itt testvérkezet egymásnak. Az ebédlobon egy 10 év körüli zaire-i kislány ült mellettem. Előtte ebédes tálcaja, maga némán, csukott szemmel, összehajtott kézzel kéri rá Isten áldását. Az összeszedettség szobrát lehetne kifraggni róla. Az étterem falán a csodálatos kenyérszaporítás freskója. A csoda itt nap mint nap folytatódik, mert a Citében 900-an ülnek asztalhoz naponta háromszor, és csak az fizet, akinek van miből. Árak nincsenek. Itt is önkéntesek teljesítenek szolgálatot. Kik? Egyetemisták, kispapok, nyugdíjasok, akik így szolgálnak 3 hétig a Szűz Anyának. Szervezetten, csendben, szeretetben. A Cité különböző pontjain ez a felírás olvasható: Paix — Silence (Béke-Csend). A szeretetszolgálat mellett ez adja a település atmoszféráját.

A hegyoldalon egy különleges istállószűrő épület áll. Bernadett szülőházának mása, — ma kápolna. Oltára palakó, székei apró fejszékék egy-egy kecske- vagy birkairhával letakarva. Este 11-ig mindig vannak, akik itt könyörögnek egy nagy mérleg serpenyőjébe helyezett tabernákulum előtt, hogy ne engedje kibillenni a mérleg nyelvét. A másik serpenyőben a megvilágított földgömb, néhány buzakalász.

A városka lelke a Grotta, a Szűz Anya megjelenésének helye, életnagyságú szobrával. Előtte óriási égő gyertyacsokor, mellette a másik barlang, ahol Bernadett csodál-

kozott rá a „Szép Hölgy”-re. Ma oltár áll ott, mellette a lourdes-i forrás, amelyet a Szűz Anya utasítására kapart elő Bernadett a sziklák közül. Az ott hagyott seregnyi mankó némán mondja el, hogy mi minden történt itt azóta.

Részt vettünk a délutáni betegek körmenetén. A tisztelet azóta óriási dómot épített a kegyhely mellé. Előtte óriási térség, ahova ezrével tolták-húzták a hordágyakat, tolokocsikat a városka minden részéből. Több ezen lehettek. A nagyobb csoportok előtt két férfi táblát vitt a különböző országok nevével. Aztán újabb táblát hoztak. Két szó állt rajta: Jézus Krisztus. Mögötte hozták az oltáriszentséget. Óriási tömeg, tökéletes csend és rend. De mi lehetett végbe a betegek és hozzátartozók lelkében? Látványos csodát vártak? Vagy belső csodát? Elfogadást, erőt? Jézus Krisztus ment a tábla után, megállt az első sorban minden beteg gyermekénél és megáldotta. Oit, a Szűz Anya előtt. Kaphat-e ennél többet egy beteg? — Este az egészségesek gyertyás, könyörgő körmenete. Közösen imádkoztuk a rózsafüzért. Ahány tized, annyi nyelven. Magyarul is. A tizedek között ének. Ave, ave, ave Maria! Ekkor a magasba emelkedett a sok ezer gyertya. Nem történt semmi különös. Vagy igen? Igen! (Cs. D.)

+

A páratlan napok szombatján a szeredai templomba szoktam menni misére. A kicsi templomban alig 100 ülőhely van. Szereda felduzzadt lakói néha szétrepesztéssel fenyegetik az ódon falakat. Vasárnaponként legalább 7 mise van, plusz a szombat esti. Ezekben a szombat esti miséken történik a keresztelés, esketés, és ezen vesznek részt mindazok, akiknek a misehallgatás nem biztosított. A vasárnapi két fő mise az udvaron felállított nagy, csúrszerű alkotmányban történik, amely álló helyzetben képes nagyjából befogadni a híveket. Nekem mindig élmény egy szombat esti mozgalmas mise. Különösen a keresztelezőket szeretem. Mindig van 4—5 kicsi pogány, de néha 10 is. Befütnék a sekrestyébe és ott várakoznak a mamák apró porontyaikkal. Ha valamelyik elsírja magát, könnyen koncert lesz belőle, hiszen még igen szolidárisak egymással a kicsik. Minden babának van két pár, de néha öt pár keresztzülője. Itt az a szokás, hogy a keresztapák viszik a felvirágozott, felpántlikázott, golyosba csavart gyertyákat. Már ezzel vonulnak be a templomba, megszálva a gyontatószékek környékét. Először az édesanyák gyónnak meg, hogy a kicsikkel behúzódhassanak a sekrestyébe. Áldozni hosszú sorban vonulnak fel a keresztzülők és ott maradnak a szentélyben a mise végéig. Úrangyala és esti ima után kezdődik a szertartás. A nagy zsúfoltságban kézből-kézbe adogatják be a babákat. Szemléletessé válik, hogyan épül az Egyház, hiszen hajdan, így, kézzel-kézre adott téglákból építettek. Minden gyerek köré odacsoportosulnak az övéi. Kedvesen beszél hozzájuk a pap a gyermekvállalás örömről, gondjáról, felelősségéről, lelkükre köti, hogy mint legnagyobb kincsükre vigyázzanak. A közösen mondott imák közben egyenkint keresztvíz alá kerülnek. Édesek, ahogy reagálnak a leöntsésre. Van akinek első keresztényi tette, hogy sírva fakad, van aki megrázza fejcskéjét, jelezve, hogy még így sem járt, van aki tüszent, de olyan is akad a nagyobbacskák között, aki buzgalmában megissza a keresztelező vizet a tálcából, hason belülről is. A gyertyákat a nagy gyertyánál gyűjtják meg és a végén körmenetben megkerülik az oltárt. A sok jelképes cselekedet szépen domborítja ki az együvé tartozás, az egy test gyarapodásának titokzatos megvalósulását.

PAPI JUBILEUMOK

Az 1936. március 22-én, Szegeden szentelt **aranymisések**:

Aranyi Imre, püspöki tanácsos: Nagyszénás, április 19-én

Bakos István, nyugdíjas: Jungstown (Ohio, Egyesült államok), március 25-én

Békési István SJ: Toronto (Kanada), október 5-én

Kiss Ferenc, püspöki tanácsos: Szeged, június 28-án

Lengyel László, esperes-plébános: Hunya, március 25-én

Vida Elemér, lelkész: Glenmont (New York, Egyesült Államok), október 12-én